

Нарбасъ. — О сынокко! о царю! отхранень въ обятіята ми.

Исменія. — Жъртвата увѣнчана съ цвѣтя бѣше вѣче готова, и жъртвенника освѣтенъ като слънце готвѣше ся да испие кръвьтъ ѿ. Полифонть съ единъ безчеловѣченъ погледъ подаваше си рѣкътъ на Мерона която, трипѣрающа въ рѣцетѣ ми призоваваше смъртьтъ на мѣсто женидбата, а жръцътъ бѣше вѣче готовъ да произнесе свѣтитѣ думы: когато въ сѣщътъ минута ся яви единъ младъ момкъкъ подобень на безсмъртнытъ, той ся втече при жъртвенника и съ една юнашка рѣкъ той взе свѣтата брадва приготвена за жъртвытъ, и като ся сиусна връхъ Полифонть удариго еднажъ и извика: “Смърть, мѣчителю,, а послѣ като ся обърна къмто боговетъ; “Богове, приимнете жъртвата си която ви принасямъ въ честь и слава на покойныйтъ ми баща Кресфонть., въ сѣщото врѣме когато Полифонть надаше мъртъвъ. Ероксъ за да го отмъсти вдигна си рѣкътъ връхъ Ежистъ, нѣ сынътъ на боговетъ безъ да губи врѣме простраго и него мъртавъ до върныйтъ му господаръ. Полифонть който не бѣше още издѣхналъ като видя смъртьтъ на Ероксъ вдигна си отслабналата рѣкъ и нарани Ежистъ въ кракътъ, на когото